

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1719

Quæst. 597. An testamentum carens solenniter à Jure requisita sit ipso Jure nullum pro foro interno & externo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73957](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73957)

citè per relationem ad obfignatam fcripturam Judici oblatam dicendo, in ea contineri fuam voluntatem ultimam, absque eo, quod opus fit ejusdem fcripturæ prælectione, nisi fortè testator fit rudis, neque scribere, neque legere sciens. Muller. l. c. lit. u. quem vide. Lauterb. §. 51. cum Carpz. vel explicitè nuncupando hæredem, manifestandoque legata aliaque voluntatis suæ capita, & simul potendo, ut hæc sua voluntas actis publicis inferatur, ut Idem cum Mevio. Ac demum Judice interrogante, an hæc fit libera ejus voluntas, post responsum affirmativum, si ea in fcripturam ab Actuario redacta, eandem in præfentia omnium obfignante; quamvis ea interrogatio aut etiam confignatio non fit solennitas essentialis, & testamentum non vitiet eorum omiffio; cum spectent ad officium Judicis & Actuarii, quorum negligentia testatori nocere non debet. Post quæ omnia, si petatur, solet solùm per modum testimonii ritè factæ insinuationis dari recognitio, vel à tergo oblata fcripturæ annotatio fieri, sicut dictum de testamento coram principe factò.

Quæst. 596. An & quæ sit obligatio condendi testamenti.

R Esp. Tametsi regulariter loquendo nulla fit obligatio condendi testamentum; sed possit quis intestato decedere; ut ii succedant, quibus jus in bonis & juribus defuncti, etiam citra hujus voluntatem competit; est tamen quandoque per accidens in certis casibus ejus condendi obligatio; & quidem gravis, dum v. g. ad exonerandam conscientiam declarandaque debita, quibus aliter non ita certò, vel sine sumptibus ac molestia creditorum fiet satis; vel etiam ad evitandas lites, scandala aliaque, quæ in in dæmnum tertii vergunt, necessarium est testamentum vel etiam ad vitandum, ne hæreditas deveniat ad hæredem ab intestato, quem ea abuturum cum suo vel aliorum præjudicio, prævidet testator. Ita de Lugo. de f. & f. Tom. 2. d. 24. n. 22.

Quæst. 497. An testamentum carens solennitate aliqua à Jure Civili vel Canonico requisita fit ipso iure nullum tam pro foro interno quam externo.

R Esp. Solennitates hæc à Jure civili vel canonico requisitæ, adeo ad substantiam & valorem testamenti sunt necessariæ, ut si vel una desit, testamentum quò ad institutionem hæredis (quid verò fit quò ad legata & fideicommissa facta in tali testamento imperfecto, dicetur infra) in foro externo fit nullum ipso iure, & ad petitionem partis pro tali declarari debeat, etsi aliunde constaret de voluntate testatoris Arg. L. 9. 12. & 21. c. de testam. & ita tenent de communi Legistarum Covar. in c. 10. h. r. à n. 14. Bartol. in L. nemo potest. ff. de Legat. 1. Jafon. ibid. n. 17. Clarus L. 3. §. testamentum. q. 89. Reiffenst. h. t. n. 75. Pirh. n. 10. idem signatè dicens de solennitate requisita à Jure Canonico. Unde etiam nec Princeps in tali testamento scriptus hæres hæreditatem vindicare poterit. Lauterb. in ff. qui testam. fac. poss. §. 77. citans L. 3. c. de testam. & §. fin. Inst. quib. mod. testam. infert. Sed neque ex tali testamento hæredi scripto naturaliter debetur hæreditas, unde non poterit ad eam consequendam intentare actionem aliquam, aut etiam, si eam possideat, eandem retinere ope alicujus exceptionis, si hæredes ab intestato eam perant, sed tenetur eam omnino restituere ita Clar. l. c. q. 90. n. 5. cum Jafon. in cit. L.

nemo potest. n. 75. dicente communem. & quamvis Clar. n. 6. addat, hæredem scriptum posse hæreditatem retinere, & esse in conscientia tutum, si non molesteur desuper ab hæredibus ab intestato secundum Capyc. decis. 89. n. 3. Ripa in cu. l. nemo potest. n. 99. qui dicunt esse committentem; id tamen ait, sibi nunquam placuisse, & se non videre, quo iure eam possit retinere, si illi nequidem naturaliter debita, præcipuè, si esset in mala fide sciens, nimirum nullitatem testamenti. Unde jam etiam rectè infert, quòd si hæreditas hæredi scripto in tali testamento ne quidem naturaliter debeatur, eamque fortè possessam in conscientia teneatur restituere, testamentum tale etiam quo ad forum internum esse nullum; sed de hoc. quæst. seq.

2. Nihilominus limitatur responfio, ut tale testamentum destitutum solennitate aliàs ad sui substantiam requisita, seu de cæterò non privilegium valeat etiam in foro externo quò ad institutionem hæredis, si is, qui aliàs ab intestato succedit, ipse audivit & fatetur totam testatoris voluntatem, ut probabiliter Reiffenst. h. t. n. 83. citans Molin. de f. & f. Tom. 2. d. 81. n. 17. Arg. L. fin. c. h. t. & l. fin. c. de fideicommiss. dum vi illarum legum præscribitur & inducitur solennitas consistens in adhibitione testium eo præcisè sine, ut fraus evitetur, habeatur securitas veritatis de voluntate testatoris, jam verò ea fraus sufficienter evitetur, veritasque magis habeatur per confessionem propriam adversarii; cum hæc propria confessio sit omnium optima & plenissima probatio, vel potius relevatio omnium probationis; adeoque hæc solennitas se non extendat ad testamenta per hæredem ab intestato confestata. vide hæc fufius deducta per Reiffenst. à n. 85. Nisi tamen his obftet, quod dictum in responfione; *etsi aliunde constet de voluntate testatoris*; quamvis dici possit id se non extendere ab intestato. Quòd si tamen hæres hic neget se intellexisse, & præfentem audivisse voluntatem testatoris, potest ei deferri juramentum, quòd non audiverit testatoris voluntatem Arg. §. fin. Inst. de fideicom.

Quæst. 598. An igitur solennitates requisitæ Jure civili necessariae sint ad valorem testamenti etiam quo ad forum internum.

R Esp. Primò: solennitates Jure civili requisitas non esse necessarias ad valorem testamenti pro foro interno; sed illud, etsi invalidum pro foro externo, valere pro foro interno, tam quò ad institutionem hæredis, quam quo ad legata & fideicommissa, etsi careat una vel pluribus hujusmodi solennitatibus, modò sufficienter constet de voluntate testatoris (abstractendo, an de hac constet ex perceptione & confessione hæredis ab intestato succedentis, sive aliunde) & quod hinc manifestè sequitur, hæredem scriptum & institutum in eo tutà conscientia accipere (etiam, si aliter fieri non potest, per occultam compensationem) & retinere posse hæreditatem, & hæredem ab intestato non posse sine peccato impugnare tale testamentum, tenerique restituere illam, etsi in foro externo causam evicisset, docent Abb. in c. cum esset. h. t. & Fagn. ibid. Molin. cit. de 81. Less. de f. & f. l. 2. c. 19. dn. 3. Jafon. in l. 10. c. de jur. & fact. ignor. Clar. l. c. q. 90. & alii, quos refert Reiffenst. h. t. n. 92. quam sententiam planè certam videri ait Reiffenst. n. 122. dum constat de voluntate testatoris ex eo, quòd hæres ab intestato aliàs successurus ipsemet hanc voluntatem percepit, & de ea fateatur ob clara jura, puta L. 16.